2) При утвърдителен отговор: трябва ли да се тълкува в смисъл, че неравното третиране на работниците на срочен трудов договор и на трудов договор за неопределено време при обезщетяване поради прекратяване на договорното правоотношение поради идентични фактически обстоятелства, но на различно правно основание, представлява една от забранените с член 21 от Хартата [на основните права на Европейския съюз] форми на дискриминация и съответно противоречи на принципите на равно третиране и на недопускане на дискриминация, които са сред основните принципи на правото на Съюза?

([1]) Директива на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) (ОВ L 175, 1999 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

Преюдициално запитване от Consiglio di Stato (Италия), постъпило на 25 януари 2018 г. — Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl и др./Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

(Дело C-46/18)

(2018/C 142/38)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Consiglio di Stato

Страни в главното производство

Въззивници: Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl, S.s. Franco e Maurizio Artuso, Sebastiano Bolzon, Claudio Matteazzi, Roberto Tellatin

Въззиваеми: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

Преюдициални въпроси

1) В положение като описаното, което е предмет на разглеждане по главното производство, трябва ли правото на Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че несъответствието на законодателна разпоредба на държава членка с член 2, параграф 2, алинея 3 от Регламент (ЕИО) № 3950/92 ([1]) има за последица отпадане на задължението на производителите да плащат допълнителната такса, когато са налице условията, определени в посочения регламент?

2) В положение като описаното, което е предмет на разглеждане по главното производство, трябва ли правото на Европейския съюз, и по-специално общия принцип на защита на оправданите правни очаквания, да се тълкува в смисъл, че не може да се защитят оправданите очаквания на правни субекти, които са изпълнили предвидено от държава членка задължение и са извлекли ползи от изпълнението му, когато това задължение противоречи на правото на Европейския съюз?

3) В положение като описаното, което е предмет на разглеждане по главното производство, допускат ли член 9 от Регламент (ЕО) № 1392/2001 ([2]) от 9 юли 2001 г. и понятието „приоритетна категория“ по смисъла на правото на Съюза разпоредба на държава членка като член 2, алинея 3 от Законодателен декрет № 157/2004, приет от Италианската република, който установява различни режими на възстановяване на допълнителната такса, начислена в повече, разграничавайки, за целите на сроковете и на условията и реда на това възстановяване, производителите, които са формирали оправдани очаквания след като са спазили надлежно определена национална разпоредба, която се оказва в противоречие с правото на Съюза, и производителите, които не са спазили тази разпоредба?

([1]) Регламент (ЕИО) № 3950/92 на Съвета от 28 декември 1992 година относно въвеждането на допълнителна такса в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 405, стр. 1).

([2]) Регламент (ЕО) № 1392/2001 на Комисията от 9 юли 2001 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕИО) № 3950/92 на Съвета относно въвеждането на допълнителна такса в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 187, стр. 19).